

РЕШЕНИЕ

№ 10904

Варна, 24.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - Варна - XXVIII състав, в съдебно заседание на втори октомври две хиляди двадесет и четвърта година в състав:

СЪДИЯ: ДАНИЕЛА СТАНЕВА

При секретар КАМЕЛИЯ АЛЕКСАНДРОВА като разгледа докладваното от съдия ДАНИЕЛА СТАНЕВА административно дело № 20247050701329 / 2024 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗОДИ/, вр.чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „Смарт Хоум Сис“ ООД гр.Варна против Решение за достъп до обществена информация рег.№ ДОИ24000122ВН_006ВН/11.06.2024г. на Секретаря на Община Варна. Жалбоподателят счита решението за неправилно и незаконосъобразно, по съображения подробно изложени в жалбата; счита, че исканата информация следва да му бъде предоставена, тъй като са налице предпоставките за предоставяне на достъп до обществена информация; исканата информация отговаря на определението за обществена информация. Поради изложените съображения моли съда да отмени решението. В съдебно заседание и по съществуващото на спора поддържа жалбата.

Ответната страна, редовно призована не изпраща представител в съдебно заседание. В депозирана по делото молба, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира присъждане на ю.к.възнаграждение.Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, ако се претендира такава.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна, следното:

Жалбоподателят е подал до Кмета на Община Варна искане с рег.№ ДОИ24000122ВН/28.05.2024г. за предоставяне на достъп до обществена информация. С Решение рег.№ ДОИ24000122ВН_006ВН/ 11.06.2024г. на Секретар на Община Варна, на основание чл.28, ал.2 от ЗДОИ е отказан достъп до поисканата обществена информация.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна – лицето, подало заявление за ДОО, по което е постановен обжалвания отказ, в срока по чл.149, ал.1 АПК, вр.чл.40, ал.1 от ЗДОО, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При извършване на задължителната проверка по реда на чл.168, ал.1 от АПК съдът констатира, че в проведеното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, спазен е срока по чл.28, ал.1 ЗДОО, както и изискванията на чл.32 ЗДОО.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган – Секретар на Община Варна, съгласно представената по делото Заповед № ДС-00659/06.06.2024г. на Кмета на Община Варна.

За разрешаване на така формирания спор между страните, съдът съобрази следното:

Съгласно чл.2, ал.1 от ЗДОО обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти.

Съгласно чл.8, т.1 от ЗДОО, приложното поле на закона е изключено и разпоредбите относно достъпа до обществена информация не се прилагат за информация, която се предоставя във връзка с административното обслужване на гражданите и юридическите лица.

Решението е мотивирано с това, че търсената информация няма характеристиките на обществена такава по смисъла на чл.2 ал.1 от ЗДОО, тъй като не е свързана с обществения живот в Република България и не дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение, относно дейността на задължените по закон субекти. От правна страна отказът е мотивиран с чл.28 ал.2, във връзка с чл.2 ал.1 от ЗДОО.

Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация са уредени в ЗДОО. Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са подробно регламентирани в глава III на ЗДОО. В чл.28 ал.1 от ЗДОО е установено изрично задължение на субектите по чл. 3 да разгледат подадените до тях заявления за достъп до търсената информация, като това задължение е скрепено със срок - не по-късно от 14 дни след датата на регистриране на заявлението. Съгласно, ал.2 на чл.28 от ЗДОО в определения от закона срок органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация, за което уведомяват писмено заявителя.

По силата на чл.38 от ЗДОО административният орган е задължен в решението си за отказ за предоставяне на обществена информация да посочи правното и фактическо основание за отказ по този закон, при наличие на изпълнена процедура по глава Трета от закона (чл. 24 и сл.). Нарушаването на така установената в закона форма и съдържание на произнасянето на задължения по закона субект по отправено до него искане за достъп до обществена информация представлява нарушение по чл.146 т.2 от АПК.

В настоящия случай, в оспорения административен акт липсва посочване на правното основание за постановяването му. Не е посочена нито една от визираните в чл.13 ал.2 от ЗДОИ хипотези на ограничаване на правото на достъп до обществена информация, нито е посочено някое от установените в чл.37 от ЗДОИ основания за отказ. Като фактическо основание административният орган се е задоволил единствено да посочи, че търсената информация не е свързана с обществения живот в Република България и не дава възможност за на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти.

Също така, в мотивната част на оспореното решение липсват мотиви за наличието или липсата на надделяващ обществен интерес, съгласно установената в чл. 13, ал. 4 от ЗДОИ забрана за ограничаване на правото на достъп до служебна обществена информация при наличието на надделяващ обществен интерес. Липсата на изложени мотиви в изтъкнатата насока възпрепятства упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на оспореното решение по отношение на забрана по чл.13 ал.4 от ЗДОИ. Това нарушение по същността си представлява самостоятелно основание за отмяна на оспорения отказ, тъй като от една страна ограничава правото на защита на неговия адресат, а от друга възпрепятства осъществяването на съдебния контрол за законосъобразност.

На следващо място, с оглед разрешаването на правния спор следва да се посочи, че ЗДОИ регламентира един от правните способи за упражняване на конституционното право на достъп до информация. В чл.2 ал.1 от ЗДОИ законодателят е дал легална дефиниция на понятието обществена информация, достъпът до която законът регламентира. Именно по отношение на тази информация законодателят е вменил изричното задължение на задължените, по смисъла на чл.3 ал.1 от ЗДОИ, правни субекти да я предоставят. Разбира се, ЗДОИ не е средство за получаване на всякаква информация от държавните органи. Член 4 ал.1 от ЗДОИ определя, че законът се прилага тогава, когато в друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. В настоящия случай, не се твърди и не се установява от данните по делото да е налице друг специален ред за достъп до исканата информация, дерогиращ приложимостта на нормите на ЗДОИ.

Легалната дефиницията на понятието "обществена информация" е дадена в разпоредбата на чл.2 ал.1 от ЗДОИ, съгласно която обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Съгласно цитираното определение в обхвата на "обществена информация" по смисъла на ЗДОИ попадат всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Съгласно чл.9 от ЗДОИ обществената информация е официална и служебна, като според разпоредбата на чл.10 от ЗДОИ официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, а съгласно чл.11 от ЗДОИ служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и техните администрации. С оглед на тези легални определения и предвид наличната информация по делото, настоящият съдебен състав намира, че информацията, по отношение на която е постановен отказ за предоставяне, е служебна по своя характер.

Съгласно чл.13 ал.1 от ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен, като в ал. 2 са предвидени случаите, при които достъпът до такава информация може да бъде ограничен: 1. информацията е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение /мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации/; 2. информацията съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях и е подготвена от администрациите на съответните органи. Тези ограничения не се прилагат след изтичане на 2 години от създаването на такава информация чл.13 ал.3 от ЗДОИ.

В оспореното решение липсват мотиви дали търсената информация попада в приложното поле на ограничението по чл.13 ал.3 от ЗДОИ.

Не на последно място, липсват данни от страна на административният орган да е извършена преценка за наличието или липсата на надделяващ обществен интерес. Разпоредбата на чл.13 ал.4 от ЗДОИ постановява, че достъпът до служебна обществена информация не може да бъде ограничаван при наличие на надделяващ обществен интерес. Наличието на надделяващият обществен интерес е дефинирано в пар.1 т.6 от ДР на ЗДОИ - когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3 от ЗДОИ. Преценката за наличието/липсата на надделяващ обществен интерес е елемент от фактическия състав на хипотезата по чл.13 ал.4 от ЗДОИ, поради което и същата е в тежест на административния орган, съобразно принципа за служебното начало и задължението му за изясняване на фактите и обстоятелствата, съобразно текста на чл.35 от АПК. Видно от съдържанието на решението, в случая административният орган не е изложил мотиви в тази насока.

По изложените съображения, оспореният отказ за достъп до обществена информация следва да бъде отменен, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне, при спазване на изискването за форма и излагане на конкретни фактически и правни основания. При новото произнасяне, ответникът следва да съобрази и разпоредбата на чл.13 ал.4 от ЗДОИ, съгласно която достъпът до служебна обществена информация не може да се ограничава при наличие на надделяващ обществен интерес.

В случая естеството на акта не позволява разрешаване на спора от съда по същество, поради което е налице хипотезата на чл.173, ал.2 от АПК – за отмяна на постановеното решение за отказ по ЗДОИ и връщане на преписката на Кмета на Община Варна за ново разглеждане и произнасяне по искането на жалбоподателя с рег.№ ДОИ24000122ВН/28.05.2024г. със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

При новото разглеждане е необходимо да се изследва прецизно осъществяването на фактическия състав на чл.10 и чл.11 от ЗДОИ и да се обосноват фактически и правни основания за постановления по заявлението акт.

Въпреки изхода на спора жалбоподателят не е направил искане за разноси, поради което такива не следва да му се присъждат.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение рег.№ ДООИ24000122ВН_006ВН/ 11.06.2024г. на Секретар на Община Варна, с което на основание чл.28, ал.2 от ЗДОИ е отказан достъп до обществена информация по искане с рег.№ ДООИ24000122ВН/28.05.2024г.

ВРЪЩА на Кмета на Община Варна преписката за достъп до обществена информация за ново разглеждане и произнасяне с акт по искане с рег.№ ДООИ24000122ВН/28.05.2024г. при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона.

Решението съгласно чл.40, ал.3 от ЗДОИ не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: